

عضو هیئت علمی و پژوهشگر

عضو هیات علمی: عضو هیأت علمی دانشگاه به کسانی اطلاق می‌شود که به موجب قرارداد پیمانی، رسمی آزمایشی یا رسمی قطعی در دانشگاه خاصی استخدام شده و در آنجا به فعالیت آموزشی و یا پژوهشی مشغول هستند. بر حسب وظایف محوله، عضو هیأت علمی ممکن است «عضو هیأت علمی آموزشی» یا «عضو هیأت علمی پژوهشی» باشد.

عضو هیئت علمی پژوهشی: به صورت موظف تدریس انجام نمی‌دهد و به امور پژوهشی صرف می‌پردازد (در مراکز تحقیقات رایج است).

عضو هیئت علمی آموزشی: علاوه بر امور پژوهشی، موظف است ساعاتی در هفته را (بسته به مرتبه علمی و بعضی معیارهای دیگر) به امور آموزشی بپردازد و میتواند بصورت همزمان در مراکز تحقیقات عضو باشد.

-اعضای هیأت علمی از حیث مرتبه به ترتیب از مرحله پایین تر به مرحله بالاتر به «مربی (Instructor)»، «استادیار (Assistant Professor)»، «دانشیار (Associate Professor)» و «استاد (Professor)» تقسیم می‌شوند.

-کسانی که فاقد مدرک دکتری (PhD) هستند اما دارای مدرک کارشناسی ارشد هستند و عضو هیأت علمی دانشگاه می‌شوند به عنوان مربی استخدام می‌شوند (امروزه به ندرت دانشگاه‌ها حاضر می‌شوند کسی را به عنوان مربی استخدام کنند).

محقق غیر هیات علمی (پژوهشگر): شخصی که به شیوه‌های گوناگون به انجام پژوهش می‌پردازد پژوهشگر (محقق) نامیده می‌شود. پژوهشگر فردی است که با استفاده از روش‌های علمی در صدد رسیدن به شناختی تازه از مسائل و مفاهیم مختلف است. او با استفاده از ابزارهای گوناگون به مشاهده دقیق تر و عمیق تر پدیده‌های اطراف

-به نیروهای پژوهشی (غیر هیات علمی) مرکز تحقیقات دارای مدرک کارشناسی ارشد به بالا که وابستگی استخدامی با دانشگاه داشته (رسمی-پیمانی-قراردادی-شرکتی-طرحی) بوده اطلاق می‌شود که در فعالیت‌های پژوهشی مرکز تحقیقات مشارکت دارند و شامل دستیار پژوهشی-پزشک پژوهشگر-سرباز نخبه-دانشجوی دکتری تخصصی-کارشناس پژوهشی می‌باشند.